

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939949264/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Hvilken Nat, Mathilde! Endnu svæve de lyse Billeder for mit Øie, i magisk Glands, endnu toner hans Stemme i min Sjæls Inderste! Jeg har dandset! Aldrig før har jeg vidst, hvad det var, at dandse. Det var, som jeg blev baaren af Tønerne, som vi hævede os over Jorden, til Paradis! – Og siden! Da han fulgte mig til Vognen, Mathilde, da saae han paa mig med et Blik, saa tillidsfuldt, saa straalende, som kun *hans* Blik kan være, trykkede min Haand, og hviskede: »imorgen,« idet han løftede mig op i Vognen. Da jeg saae mig tilbage, stod han endnu paa samme Sted. Jeg mangler Ord, til at udtrykke det, som fylder mit Bryst! Hvorfor skal jeg være saa lykkelig, jeg, der har gjort saa lidt for at fortjene det?

Stjernerne forsvinde lidt efter lidt! Hvorfor jager dog Solen dem bort? De vare tilstede ved hans Fes; saa længe jeg saae dem, syntes jeg ikke, den var ganske forbi. Dog »imorgen« sagde han; og nu er det jo Morgen! Altsaa idag! O, vær tusinde Gange hilset, Du skønne Sol, vær velsignet, fordi Du bringer Dag og Fornyelsen af min Lyksalighed!

Hvorledes skal jeg faae Tiden til at gaae? Hvorledes skal jeg være istand til at vise mig for de Andre, besvare deres kjedelige Spørgsmaal, og vise mig som ellers i den Stemning jeg nu er i? Jeg vil prøve paa at hvile lidt. Saa slipper jeg for alt dette, Tiden gaar, og kanske en barmhjertig Drøm vil tilbagetrylle mig i de forsvundne, lykkelige Timer. –

Han har skrevet til mig! I de ømmeste, i de kjærligste Udtryk siger han mig, hvad jeg anede, men aldrig vovede at sige mig selv: At han elsker mig. Hvorledes kan jeg rumme denne Tanke i mit Hjerter? Kan Himlen faae Plads i et Menneskes Bryst? – Jeg kan gjøre ham lykkelig! Jeg troer det, thi han siger det! Og han kan tvivle om min Kjærlighed! Han beder mig ikke overilet at tilintetgjøre et Haab, der, hvor dristigt det end er, ikke har sin Grund i Overmod og Selvtillid, men i en Kjærlighed, hvis Lige der ikke kan findes. »Skulde De kun kunne elske den Mand, som var Dem værd, og stod Dem nær i ophøiede Egenskaber, da maatte en Engel komme ned fra Himlen, thi en saadan Mand findes ikke paa Jorden,« skriver han: »Claras Kjærlighed bliver altid en Naadegave.« – Ja, en Naadegave, men denne Gave kommer jo fra ham selv, som indgjød mig

den! Den er hans eget Værk, og Skabningen hengiver sig i glad Tilbedelse og i tilbedende Glæde til sin Skaber.

O, Mathilde! Nu først veed jeg, hvor høit jeg elsker ham! Hvor dyrebart er mig ikke alt, hvad der kommer fra ham! Mit Hjerte bankede, da jeg saae hans Navn i den Bog, Brevet laae i. Jeg vil spaae min Skjæbne af de Blade, det har ligget imellem! –

Det er forbi! Et heelt Liv af Lidelse ligger imellem nu, og da jeg sidst skrev. O, jeg har villet hæve mig over Andre, og jeg er falden! Nu veed jeg, hvad Syndefald er! O, lykkelige ere de gode, ydmyge Mennesker, som slutte sig kjærdigt til hinanden, og i barnlig Tro umiddelbart til Gud! Lykkelige i deres Søvn! Naar de vaagne, er Freden forbi. Lykkelig er den Pige, som i den Mand, hun elsker, seer sit Liv, sin Evighed! – Mit Hoved brænder! Jeg kan ikke samle mine Tanker; alt hvad jeg føler og erkjender, er, at det er forbi. Denne Tilstand fører til Vanvid, og jeg vil ikke gaae under! Nu hersker Ulykken over mig, men jeg vil lære at beherske den. Jeg vil see den fast i Øiet! Jeg vil tale, om end hvert Ord bringer Død.

Veed Du hvilke Ord jeg traf paa i Bogen, som skulde prophetere mig min Skjæbne! »Eine reine Jungfrau vermag jedwedens Herrliche auf Erden, wenn sie der ird'schen Liebe widersteht.« – *Wenn sie der ird'schen Liebe widersteht!* – Jeg vaagnede af Fortryllesen ved disse Ord. Jeg havde været som benuset, glemt Fortid, Fremtid, mig selv, og kun levet i ham. Men nu mindedes jeg alt, med grusom Nøagtighed. Hele min Livsplan, som var grundet paa hine Ord, alt hvad vi havde skrevet derom, enhver salig og begeistret Idee, de havde vakt hos mig, bleve til Stenmer, der raabte: Du tilhører os! Du har svoret at offere Smaat for Stort, Livet for Evigheden, Mennesket for Gud! Jeg mindedes hvorledes jeg havde knælet for Alteret, og aflagt det hellige Løfte, som viede mig til Evigheden, som forbandt mig til at offere den min timelige Lykke. Og til dette samme Alter skulde Axel føre mig, som sin Brud! Naar da Præsten spurgte, om jeg ingen Anden havde givet min Tro – vilde da ikke hint Løfte stille sig imellem os? Nei, han skulde ikke bedrages! Bedrages – o, Gud! og jeg, der endnu iafes – han veed jo at jeg elsker